

ת"פ 9899/03/18 - מדינת ישראל נגד ניר פיסחוב, מילנה פיסחוב,

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 9899-03-18 מדינת ישראל נ' גרינשטיין(עצור בפיקוח) ואח'
תיק חיצוני: 427873/2017

בפני	כבוד השופטת פנינה לוקיץ
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. ניר פיסחוב, 2. מילנה פיסחוב,

החלטה

בפני בקשת המבקשת למתן צו לניהול, מימוש ומכירה של רכב מסוג קיה ספורטאז' מ.ר. 4495385 (להלן: "הרכב"), אשר אין מחלוקת כי הוחזר ע"י "שלמה כ.א.ל. בע"מ" (להלן: "המחכיר") בהתאם להסכם חכירה מיום 20.1.17, למשיבה 2, מילנה, שהיא אשתו של המשיב 1 (להלן: "האשה"), כנגד תשלום דמי חכירה חודשיים (הסכם החכירה הוצג וסומן מש/1).

הרכב נתפס על ידי המבקשת, במסגרת חקירה שביצעה בנוגע לעבירות של סחר בסמים, וזאת בהתאם לצו חיפוש שהוצא לבקשתה ביום 1.3.18, ואשר בוסס על הוראות סעיף 23 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש)[נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: "הפסד"פ).

אין מחלוקת, והדבר גם עולה מבקשת החיפוש, כי הרכב מצוי ברשותה של האשה, ולא הועלתה בבקשה טענה כי מדובר ברכושו של המשיב 1 (להלן: "הנאשם") (טענה כזו הועלתה, "בשפה רפה", בהשלמת טיעון שהגישה המבקשת, כפי שיפורט להלן).

כנגד הנאשם הוגש ביום 6.3.18, כתב אישום המייחס לו עבירות של סחר בסמים וקשירת קשר לביצוע פשע, בכך שיחד עם אחר, מכר לסוכן שהפעילה המבקשת, בעסקה אחת שבוצעה בשני שלבים במהלך חודש 9/17, סם מסוכן מסוג חשיש במשקל נטו של 991.15 גר' וזאת בתמורה לסך של 58,000 ₪, מבלי שהיה למשיב או לאחר רשיון לעסוק בסחר בסם.

הבקשה והמסגרת הדיונית

1. הבקשה הוגשה (מבחינה טכנית) במסגרת התיק הפלילי והובאה לדין בפני מיד עם הגשתה.

2. בדיון שהתקיים ביום 6.3.18 הסכימו הצדדים כי הדיון בבקשה ידחה ליום 11.3.18, ולאחר מכן שבו והסכימו כי הדיון בבקשה ידחה ליום 15.4.18 (לאחר חוה"מ פסח).

3. בדיון שהתקיים ביום 15.4.18 העלה ב"כ המשיבים מספר טענות במישור הפורצדוראלי באשר לאופן הגשת הבקשה ומקור הסמכות להגשה, והן:

א. מאופן ניסוח הבקשה לא ברור מכוח איזו הוראת דין היא הוגשה, וככל שבכוונת המבקשת היה להשתית על הוראת סעיף 36(ו) לפקודת הסמים המסוכנים (להלן: "פקודת הסמים"), אזי את הבקשה צריך היה להגיש פרקליט מחוז, ומשלא נעשה כן, אין לראות את הבקשה כעומדת בדרישת הסף להגשתה.

ב. המבקשת לא צרפה את הבעלים של הרכב כמשיב לבקשה, ודי בכך להביא לדחיית הבקשה.

ג. הבקשה איננה כוללת את המסגרת העובדתית היוצרת את "פוטנציאל החילוט" הנדרש לצורך המשך תפיסת הרכב ובוודאי שלא מימושו בעת הזו.

ד. המבקשת לא פרטה בבקשה מה הוא הבסיס להמשך תפיסת הרכב: לא נטען כי הרכב שייך לנאשם, לא נטען כי שימש לביצוע העבירה נשוא כתב האישום או כי התקבל כשכר עבור העבירה, ואף לא נטען כי מדובר ברכב משותף לאשה ולנאשם.

לטענת ב"כ הנאשם בדיון אין מקום לאפשר למבקשת להשלים את טיעונה לאחר הדיון ובהעדר תשובה ברורה מה הבסיס לבקשה, יש לדחותה ולהורות על שחרור הרכב לידי האשה. המשיבים הסכימו, לפני משורת הדין, מבחינתם, לכך שהרכב ישוחרר לידי האשה בכפוף לאיסור דיספוזיציה ברכב, הטלת שעבוד נוסף לטובת המדינה, ומתן ערובה עצמאית על גובה 30% מהסכום ששילמה עד היום האשה עבור הרכב (חלק מתמורתו בלבד בהתחשב בהיותו רכב חכור).

4. ב"כ המבקשת טענה בדיון כי מקור הסמכות לבקשה הינו הן בהוראת סעיף 38 לפסד"פ והן בהוראת סעיף 36 לפקודת הסמים, אשר מכוח שתיהן, במצטבר, מבוקש לתפוס את הרכב.

לטעמה יש בתיק ראיות לכאורה המצביעות על כך שהנאשם הינו "סוחר סמים" ולפיכך קיים "פוטנציאל חילוט" לרכב בסופו של ההליך ובנתיים יש להורות על מימוש הרכב על מנת לשמור על ערכו.

המבקשת טענה כי הרכב נקנה כתוצאה מסחר בסמים, זאת למרות שההסכם החכירה נערך בחודש 1/17 בעוד שכתב האישום מתייחס לעסקת סמים בחודש 9/17, וכי הנאשם עושה בו שימוש.

באשר לאי צירוף הבעלים של הרכב טענה כי אין בבקשת המימוש כדי לפגוע בזכויותיו, שכן האשה תהא מחויבת, בכל מקרה, להמשיך ולשלם את התשלום החודשי, כפי שעשתה עד עתה, ולפיכך אין במימוש לפגוע בזכויות הבעלים. באשר לטענות הפורצדורליות בקשה ב"כ המבקשת להשלים טיעונה בכתב, וכך אכן עשתה.

5. בטיעון שהוגש בכתב הדגישה ב"כ המבקשת כי הבקשה מבוססת על הוראת סעיף 38 לפסד"פ (ולא על הוראת סעיף 36(ו) לפקודת הסמים) ולפיכך אין צורך בהגשתה על ידי פרקליט המחוז.

לטעמה יש בראיות הקיימות בתיק, אליהן נחשף מותב זה בדונו בבקשות המעצר עד תום ההליכים, כדי לבסס "פוטנציאל חילוט" שכן יש בו להצביע על אפשרות סבירה, במידה הנדרשת, כי הנאשם יורשע, וכל שנותר להראות הוא שקיים קשר בין הרכב לבין הנאשם, וזאת ניתן להסיק, מקל וחומר, לאור הוראת סעיף 36(ו) כי בהיות הרכב בעלות אשת הנאשם קיימת הזיקה הנדרשת לצורך חילוט.

עוד הוסיפה המבקשת, בסעיף 7 לתגובתה, כי לפי הוראת סעיף 36 לפקודת הסמים קיימות די ראיות על מנת להוכיח כי הנאשם הפיק רווח מעבירת הסמים ולפיכך יש לראות ברכב כרכושו של הנאשם.

המבקשת חזרה והפנתה לפסיקה אשר קבעה כי רכב הינו בגדר נכס שערכו יורד עם הזמן לפיכך מכירתו מהווה אמצעי לשמירה על ערכו עד לסיום ההליך.

כמו כן בקשה בתגובתה כי "לדיון הבא שיקבע" יזומן נציג הבעלים.

6. לתגובה זו הגישו המשיבים תגובה מפורטת ומסודרת החוזרת על עיקרי טענות המשיבים בדיון.

דיון והכרעה

7. אני סבורה, לאור הפירוט דלעיל, שניתן בהחלט להסכים עם ב"כ המשיבים, כי בקשת המבקשת הוגשה ללא שכללה פירוט מספק ובהיר של בסיס הבקשה, אולם אינני סבורה כי היה מקום לדחותה בשל כך בלבד, ולפיכך נעתרתי לבקשת ב"כ המבקשת והתרתי השלמת טיעון בכתב.

אלא שבהשלמת טיעון זה התברר כי יש בסיס של ממש להתרשמות כי הבקשה הוגשה "לאחר יד" מבלי שנבחנה התשתית המשפטית העומדת בבסיסה, ומהשלמת הטיעון עולה למעשה כי המבקשת טוענת שיש להחיל את הוראת סעיף 38 לפסד"פ לגבי רכוש שאינו של הנאשם על אף שלא מתקיימים לגבי התנאים בגינם התבקשה תפיסתו מלכתחילה מכוח סעיף 32 לפסד"פ, וזאת בדרכ של הפנייה להוראות סעיף 36 לפקודת הסמים.

לטעמה של המבקשת, כפי שעולה מהשלמת הטיעון מטעמה, חרף קיומו של סעיף 36(ו) לפקודת הסמים, הקובע את התנאים בהם ניתן לבקש צויים זמניים ביחס לרכוש שלגביו התבקש חילוט, הרי שניתן ליתן צויים זמניים כאלה גם מכוח סעיף 38 לפסד"פ מקום בו לא התקיימו התנאים למתן צו לפי סעיף 36(ו) לפקודת הסמים.

לטעמה של המבקשת, די בהוכחת קיומו של "פוטנציאל חילוט" לגבי הרכב, על מנת לאפשר את מימושו מכוח

הוראת סעיף 38 לפסד"פ.

8. תגובת המבקשת חידדה למעשה את השאלה שהציב ב"כ המשיבים בטיעונו, דהיינו: האם ניתן להגיש בקשה לניהול ומימוש רכוש שנתפס מכוח סעיף 32 לפסד"פ, ואשר התבקש חילוטו מכוח סעיף 36א(א) לפקודת הסמים עם הגשת כתב אישום, מכוח הוראת סעיף 38 לפסד"פ ולא מכוח סעיף 36(ו) לפקודת הסמים?

לצורך הבנת ההבדל בין "מסלולי" התפיסה והחילוט השונים, אפרט בקצרה את הוראות הדין הרלבנטיות לסוגייה זו.

9. ההוראות הרלבנטיות מפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש)[נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: "הפסד"פ) הינן:

סעיף 32(א) הקובע את סמכות התפיסה:

"רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה."

לאחר מכן באות הוראות סעיפים 33-37 בדבר שמירת התפוס ע"י המשטרה עד להגשתו לבית המשפט כראיה, דין תפוס שלא הוגש כראיה, וההליכים לבירור בקשה למסירת התפוס לידי הטוען לזכות בו.

סעיף 38 קובע הוראה הנוגעת לאפשרות מכירת התפוס כדלקמן:

"היה החפץ בעל חיים או מצרך שעלול להתקלקל, בין בגלל טיבו המיוחד ובין מסיבה אחרת, ולא ניתן עליו צו לפי סעיף 34, רשאי בית משפט השלום, על-פי בקשת שוטר מוסמך או אדם התובע זכות בחפץ, לצוות שהחפץ ימכר במכרז פומבי או במחיר המקובל באותו יום; דמי המכר יוחזרו לאדם שמידיו נלקח החפץ, אולם אם תוך המועדים שנקבעו על פי סעיף 35 הוגש משפט נגד אדם על עבירה שעבר בחפץ שנתפס או לגביו, ינהגו בדמי המכר כפי שיוורה בית המשפט".

10. הסעיפים הרלבנטיים לענייננו מפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973 (להלן: "פקודת הסמים") הינם:

סעיף 36א (א) הקובע סמכות לבית משפט המרשיע אדם בעבירת סחר בסמים לחלט רכוש:

"36א(א) הורשע אדם בעבירה של עסקת סמים, יצווה בית המשפט, זולת אם סבר שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים שיפרט, כי בנוסף לכל עונש יחולט לאוצר המדינה כל רכוש שהוא -

(1) רכוש ששימש או נועד לשמש כאמצעי לביצוע העבירה או ששימש או נועד לשמש כדי לאפשר את ביצוע העבירה;

(2) רכוש שהושג, במישרין או בעקיפין, כשכר העבירה או כתוצאה מביצוע העבירה, או שיועד לכך.

לענין פסקאות (1) ו-(2) -

"ביצוע העבירה" - לרבות ביצוע כל עבירה אחרת של עסקת סמים, אף אם לא הורשע בה הנידון, ובלבד שהיא קשורה לעבירה שבה הוא הורשע.

(ב) בית המשפט שהרשיע אדם בעבירה של עסקת סמים והוכח לו כי הנידון הפיק רווח מעבירה של עסקת סמים או שהיה אמור להפיק רווח מעבירה כאמור, יקבע בהכרעת הדין, על פי בקשת תובע, שהנידון הוא סוחר סמים ומשעשה כן - יצווה בגזר הדין, כי בנוסף לכל עונש יחולט לאוצר המדינה כל רכוש של הנידון שהושג בעבירה של עסקת סמים, אלא אם כן סבר שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים שיפרט.

(ג) לא יצווה בית משפט על חילוט כאמור בסעיף זה אלא לאחר שנתן לנידון וכן אם הם ידועים לבעל הרכוש, למי שהרכוש נמצא בחזקתו או בשליטתו ולמי שטוען לזכות ברכוש (להלן - הטוען לזכות ברכוש), הזדמנות להשמיע את טענותיהם.

על כך מוסיף לנו סעיף 31(6) לפקודת הסמים:

"31(6) קבע בית המשפט לפי סעיף 36א(ב) שנידון הוא סוחר סמים -

(א) כל רכוש של אדם כאמור, ורכוש של בן זוגו ושל ילדיו אשר טרם מלאו להם עשרים ואחת שנים, וכן רכוש של אדם אחר שהנידון מימן את רכישתו או העבירו לאותו אדם ללא תמורה, יראה כרכוש של הנידון שהושג בעבירה של עסקת סמים, אלא אם כן הוכיח הנידון אחד מאלה:

(אא) האמצעים להשגת הרכוש היו חוקיים;

(בב) הרכוש הגיע לידי או לידי בעליו לא מאוחר משמונה שנים שקדמו ליום הגשת כתב האישום בשל העבירה שעליה נדון;

11. אין, ולא צריכה להיות מחלוקת בין הצדדים כי משמעות הוראות פקודת הסמים הינן כי במידה ובית המשפט יקבע בסופו של ההליך כי הנאשם הינו "סוחר סמים" קיימת סמכות חילוט של הרכב, גם באם נראה את הרכב ככזה השייך לבת זוגו, אלא באם זו תוכיח כי הרכב הושג על ידה באמצעים חוקיים.

בנוסף מקנה סעיף 36 סמכות לבית המשפט, על בסיס בקשה חתומה על ידי פרקליט המחוז, לתת סעדים זמניים, לרבות מימוש הרכוש שהתבקש חילוטו, וזאת על מנת להבטיח את אפשרות מימוש החילוט בקובעו:

"36. (א) הוגש כתב אישום או הוגשה בקשה לחילוט אזרחי, רשאי בית המשפט, על פי בקשה חתומה בידי פרקליט מחוז המפרטת את הרכוש שאת חילוטו מבקשים, לתת צו זמני בדבר - מתן ערבויות מטעם הנאשם, או אדם אחר המחזיק ברכוש, צוי מניעה, צוי עיקול או הוראות בדבר צעדים אחרים שיבטיחו את האפשרות של מימוש החילוט, לרבות הוראות לאפוטרופוס הכללי או לאדם אחר בדבר ניהול זמני של הרכוש (להלן בסעיף זה - צו זמני); לענין זה, "בית המשפט" - בית המשפט שלפניו הוגשו כתב האישום או התובענה, לפי הענין."

12. כפי שפורט לעיל, המבקשת אינה מבססת בקשתה על הוראה זו, שכן הבקשה לא הוגשה ע"י פרקליט מחוז, ובשום שלב לא התבקש תיקון הבקשה על מנת להגישה בהתאם.

עם זאת, טוענת המבקשת כי אין בכך לפגום בבקשתה, שכן את הוראת סעיף 38 לפסד"פ, יש לראות כחלק מההסדר החקיקתי שנועד לאפשר לבית המשפט לתת הוראות לשמירת ערכו של רכוש שהתבקש חילוטו וקיים לגביו "פוטנציאל חילוט" ממשי, בדרך של מכירתו, והפסיקה קבעה כי יש לעשות כן במקומות המתאימים, גם לגבי רכב אשר ערכו עלול לרדת משמעותית עד להכרעה בהליך שהוגש כנגד הנאשם (כפי שנקבע בבש"פ 5630/13 **כוכב ה' מ"י** (25.8.13) ובמת. 43689-11-11 **רשות המיסים מע"מ נ' שירזי** (27.1.15)).

13. מנגד טוענים המשיבים כי יש לראות את סעיף 38 כחל רק על נכסים אשר מתקיימים לגביהם התנאים לתפיסתם מכוח סעיף 32 לפסד"פ, ואין להחילו על רכוש שחילוטו מבוקש מכוח סעיף 36 לחוק הסמים. לטעמם, מקום בו לא טענה, וממילא לא שכנעה המבקשת, כי הרכוש שימש או עמד לשמש לביצוע העבירה, הוא לא עומד לשמש ראיה במשפט והוא לא ניתן כשכר בעד ביצוע העבירה או כאמצעי לביצועה (שכן הוא הוחזר 8 חודשים לפני ביצוע העבירות המיוחסות לנאשם), לא ניתן ליתן הוראות לגביו מכוח סעיף 38 לפסד"פ.

מקום בו המבקשת מבקשת לתת הוראות ביחס לרכוש שיש לגביו "פוטנציאל חילוט" מכוח פקודת הסמים, על המבקשת לפעול בהתאם להוראות הקיימות בפקודת הסמים, ולהגיש בקשה למימוש בהתאם להוראת סעיף 36, דהיינו חתומה על ידי פרקליט המחוז.

14. לטעמי יש טעם רב בטיעוני ב"כ המשיבים, שכן אני סבורה כי פקודת הסמים הרחיבה משמעותית את האפשרות לחלט רכוש של אלו שהורשעו ונקבע כי הם "סוחרי סמים", בדרך של ייחוס רכוש הרשום גם על בני משפחתם ומתן האפשרות לחלטם, כאשר הנטל מועבר לכתפי בני המשפחה להוכיח שלא מתקיימים התנאים לחילוט. אפשרות זו אינה קיימת ביחס לעבירות אחרות, והיא ייחודית לעבירות הסמים, ואני סבורה כי הטעמים לכך ברורים, וגם ראויים ואין כלל צורך להרחיב ביחס אליהם.

אולם, מקום בו המחוקק מרחיב את סמכות החילוט, הוא גם קבע הוראות ספציפיות הנוגעות למימוש אפשרות זו, ובין היתר, קבע הוראה ספציפית (סעיף 36) באשר לאופן שבו יש להגיש בקשה למתן סעדים זמניים עד להכרעה בחילוט הרכב (לאחר סיום ההליך הפלילי), והסמך בה את פרקליט המחוז להגיש בקשות מעין אלו. אינני סבורה כי מדובר בקביעה מקרית או חסרת משמעות, אלא שהמחוקק מצא לנכון, ביחס לבקשות חילוט רכוש מכוח פקודת הסמים, לייחד את הסמכות לפרקליט מחוז ולא לתובע משטרה.

טענת המבקשת כי ניתן להגיש את הבקשה גם מכוח סעיף 38, תוך הסתמכות על הוראות פקודת הסמים, אינה נראית לי נכונה. מקום בו קיים הסדר תחיקתי ספציפי, יש לפעול לפיו, ואין מקום "להלביש" עליו הסדר שנקבע בחוק אחר.

15. אמנם נכון כי הפסד"פ הינו חוק כללי, המסדיר את דרכי התפיסה של תפוסים ושמירת ערכם עד להכרעה באשר יעשה איתם, והוא כולל את הוראת סעיף 38 הנוגע ל"ניהול" נכסים פסידים, והוא בהחלט יכול לחול גם על רכב, ואפילו כזה אשר נתפס בהקשר לעבירות סמים, אולם זאת מקום בו לגבי רכב זה מתקיימות הוראות סעיף 32 לפסד"פ.

במקרה דנן, הרכב אמנם נתפס מכוח סעיף 23 לפסד"פ, אולם בשלב בו אנו מצויים, אין המבקשת מבססת טענותיה להתקיימות התנאים לתפיסתו מכוח הוראות הפסד"פ, אלא היא מפנה בבקשתה להוראות פקודת הסמים, ועליהן היא מבססת את פוטנציאל החילוט. לטעמי, מרגע שהחזקת התפוס מתבססת על הוראות פקודת הסמים, דהיינו על בקשת החילוט מכוח פקודת הסמים, ההוראות החלות לגביו הינן אלו הקבועות בפקודת הסמים.

יתכן מצב שבו לגבי נכס מסויים יחולו הוראות תפיסה גם מכוח הפסד"פ, וגם מכוח ההוראות המרחיבות של פקודת הסמים, אולם בעת שהמבקשת מבססת את בקשת המימוש על סעיף 38 חובה עליה לפרט איזה מהתנאים של הוראת סעיף 32 לפסד"פ חלות על הרכוש, ולא די בהפנייה להוראות פקודת הסמים. במקרה דנן, המבקשת בבקשתה לא פרטה כלל את הבסיס לבקשה, לא פרטה באם לטענתה הרכב הינו של הנאשם או של האשה, ולא פרטה איזה חלק מהוראת סעיף 32 לפסד"פ חלה לגבי הרכב.

אמנם בהשלמת הטיעון מטעמה טענה כי מדובר ברכב שיש לראותו כרכב הנאשם אולם זאת מכוח הוראת סעיף 36 לפקודת הסכמים, על בסיס טענה כי מדובר ברכב המשותף לשני בני הזוג, אך לא מכוח איזה מהחלופות הקיימות בסעיף 32 לפסד"פ (חפץ שנעברה בו עבירה, או שימש ראייה במשפט, או שניתן כשכר בעד ביצוע העבירה או כאמצעי לביצועה).

16. אלא שלמרות כל האמור לעיל, ונטיית לראות את הבקשה ככזו שהוגשה שלא בסמכות, שכן צריך וניתן להגישה מכוח סעיף 36 לפקודת הסמים בכפוף לתנאים שם, ולמרות התארכות הדיון לעיל, אין בכוונתי להכריע באופן פסקי בשאלה זו, שכן אינני נדרשת לה לצורך הכרעה בבקשה, שכן לטעמי, דווקא ליקוי פורצדורלי, שהינו מהותי, נפל בבקשה ולא תוקן עד למועד זה, והוא המביא לדחייתה, בעת הזו.

מחדל זה הינו באי צירוף הטוען לבעלות ברכב, אשר זהותו ידועה למבקשת, על סמך הראיות שמצויות ברשותה, וכוונתי למחכיר הרכב.

אין מחלוקת כי הרכב הוחזר לאשת הנאשם תוך שימור הבעלות בידי המחכיר, דהיינו חברת הליסינג, הכל כפי שעולה מפורשות ממש/1. מכאן, שבהתאם להוראת סעיף 36א(ג), קודם למתן הוראת חילוט, חייב בית המשפט לאפשר לבעל הרכב, המחכיר, זכות טיעון באשר לחילוט הרכב.

ב"כ המבקשת אינה מתכחשת לקיומה של זכות כזו למחכיר, ותשובתה בדיון כי אין במימוש הרכב כדי לפגוע בזכות המחכיר (עמ' 23 לפרוטוקול שורות 12-17) איננה מספקת. גם "בקשתה" בהשלמת הטיעון מטעמה כי המחכיר יוזמן לדיון נוסף שיקבע (מבלי שהובהר מדוע שיקבע דיון נוסף), אין בה להוות תחליף מספק לחובתה, מראש, לצרף את המחכיר כמשיב לבקשה, כך שבית המשפט יכול היה לקבל עמדתו באשר לבקשה.

17. אינני סבורה כי מדובר במחדל דיון ג דא, שכן המבקשת היתה מודעת, מלכתחילה, למעמד המחכיר ברכב, וברור ממש/1 כי זכות הבעלות נשתמרה בידו עד לתשלום מלוא תמורתו. הטענה כי גם לאחר מימוש ומכירת הרכב והחזקת הכספים בידי המבקשת, תמשיך האשה בתשלום דמי החכירה למחכיר (ובכך לכאורה לא יפגעו זכויותיו) הינה טענה בעלמא, אשר לטעמי עומדת בניגוד לכל הגיון בריא או נסיון חיים, שכן מי ישלם דמי חכירה חודשיים על רכב שאינו עוד ברשותו ואין כל סיכוי שיוחזר לידיו?

מכאן שקבלת הבקשה, ללא שמיעת המחכיר, עלולה לפגוע באופן משמעותי וברור בזכויותיו, וממילא לא ברור לי כיצד יכולה המבקשת לממש את הרכב ולבקש להחזיק את הכספים בידיה, כאשר על הרכב מוטל שעבוד לטובת המחכיר!

שקלתי באם יש מקום, ביוזמת בית המשפט, לצרף את המחכיר ולקבוע דיון נוסף לצורך שמיעת עמדתו, אולם אינני סבורה שיש לעשות כן בשלב זה של הדיון בבקשה למימוש הרכב. אני סבורה כי המחדל מצד המבקשת, בצירוף לחלופי הזמן מאז נתפס הרכב לפני יותר מחודשיים, ובצירוף לספק שהעליתי לעיל באשר לסמכות המבקשת להגיש את הבקשה, כפי שהוגשה, מחייבים כולם את דחייתה.

18. אין בכך, כמובן, לקבוע שאין "פוטנציאל חילוט" לגבי הרכב. אני סבורה שהיפוכו של דבר עולה מחומר הראיות

המוכר לי מכוח דיוני בבקשות המעצר עד תום ההליכים ביחס לנאשם זה ושותפו לכתב האישום. לטעמי קיים פוטנציאל ממשי לחילוט הרכב, גם באם יקבע בסופו של יום שהוא שייך לבת הזוג ולא לנאשם, זאת בכפוף, כמובן לשמיעת עמדת המחכיר ביחס לבקשה.

אלא שאני סבורה כי בעת הזו, ולנוכח המחדלים בהגשת הבקשה למימוש הרכב כבר עתה, כסעד זמני עד להכרעה בבקשת החילוט, האיזון מחייב את השבת הרכב לידי האשה, אולם זאת בכפוף לתנאים אשר יבטיחו את חילוט הרכב (גם באם בערכו הפחות) בסופו של יום. אינני מקבלת טענת המשיבים כי לאור דחיית הבקשה יש להשיב את הרכב לידי האשה ללא תנאים (וגם לא את דרישתו לחיוב המבקשת בהוצאות המשיבים בגין הבקשה), שכן את אפשרות החילוט יש להבטיח בכל מקרה, מקום בו שוכנעתי כי קיים פוטנציאל ממשי לחילוט.

19. משכך, אני מורה על השבת הרכב לידי האשה בתנאים הבאים:

א. אני אוסרת על האשה לעשות כל דיספוזיציה ברכב, לרבות העברת החזקה ברכב לאדם אחר.

ב. אני מחייבת את המשיבים בהפקדת הסך השווה ל-30% משווי הרכב בהתאם למחירון לוי יצחק נכון להיום.

אינני מקבלת את הצעת המשיבים כי יש לחייבם בהפקדה בשיעור שייגזר מתוך הסכום ששולם על ידם על חשבון הרכב עד היום בלבד. האשה מחזיקה ברכב ועושה בו שימוש שוטף, והיא גם רשומה כבעלת הרכב, ולפיכך, על אף כפיפותה לזכות המחכיר, היא "בעלים" בפועל של הרכב במלואו, ולא בחלקו, ועד לסיום ההליך כנראה שתשלם את מלוא תמורתו למחכיר, או את מרביתו, ולפיכך את ההפקדה יש לגזור משווי הזכות שהיא "נהנית" ממנה ולא משווי הזכות ששולמה על ידה למחכיר עד היום.

ג. ירשם שעבוד/עיקול לטובת המדינה על הרכב.

ככל שהמשיבים לא יעמדו בתנאים אלו תמשיך המבקשת להחזיק ברכב, ותהא רשאית, בתוך 45 יום או יותר, לשוב ולחדש בקשתה למימושו על בסיס אי קיום התנאים להשבתו לידי האשה בלבד, אך זאת תוך צירוף המחכיר לבקשה.

ניתנה היום, י"ב סיוון תשע"ח, 26 מאי 2018, בהעדר הצדדים.